

O ordonanţă de urgenţă (dar care-i urgenţa, până la urmă?) dă liber celor care vor să treacă la alt partid şi au (întâmplător şi după cum se vede, nemeritat) funcţii de conducere în treburile obştii locale de care aparţin. În ordonanţă scrie: *„… în termen de 45 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanţe de urgenţă primarii şi preşedinţii consiliilor judeţene, consilierii locali şi consilierii judeţeni, precum şi candidaţii care au fost declaraţi supleanţi, îşi pot exprima în scris şi o singură dată opţiunea cu privire la partidul politic, organizaţia minorităţii naţionale din care doresc să facă parte sau să devină independenţi, fără ca aleşii locali respectivi să-şi piardă calitatea dobândită în urma alegerilor”*

Mă întreb cât de falşi sunt unii dintre
politichienii
noştri? Cum mai pot fi credibili? Pe cine mai pot convinge că au idei de stânga, de dreapta, sau de alte orientări mai mult spaţiale decât politice?

Nici Maramureşul nu duce lipsă de „înălţătoare” exemple. Nu le dau aici. Nu merită nici măcar o privire cât durata unui fulger. Nu spun niciun nume pentru că-mi repugnă să fac aşa ceva! Se trece de la un partid la altul cu uşurinţa cu care oricare dintre noi se îmbracă azi cu o haină şi mâine cu alta. S-ar putea totuşi ca schimbarea hainei să fie pentru unii români o acţiune (aproape) imposibilă. În schimb, pentru îndrăgostiţii de funcţii, schimbarea afinităţii politice, înţelegând prin asta şi schimbarea idealurilor politice (cum am mai spus: când la stânga, când la dreapta) se face foarte uşor…Fără dureri, fără remuşcări, fără insomnii. Dacă noul partid promite o funcţie, atunci vechiul membru devine noul membru. De partid, se-nţelege…

Pe vremuri, se pomenea în şcoala românească despre „cântecele de viaţa nouă”, adică acele creaţii artistice (cântece, poezii) în care se slăvea unicul partid existent. Nişte versuri mult rostite atunci erau:

“Frunză verde de molid

Eu iubesc acest partid

Că ne-ndrumă şi ne-nvaţă

Zi de zi ne dă povaţă.’

Azi aşa ceva nu s-ar mai putea rosti. Pentru că nu ştim
care
ar fi acel partid să ne îndrume, să ne înveţe, să ne dea sfaturi. Mai putem vorbi de demnitate în cazul celor care pleacă de la un partid şi ajung la partidul cu care până mai deunăzi erau „ la cuţite”? Ni se spune acum că unii primari au schimbat „dragostea politică” pentru că altfel comunităţile lor n-ar mai primi finanţarea promisă de la Centru.

Nu contest o asemenea justificare. Contest doar acţiunea primarilor care se plimbă acum printre alte concepţii politice. Comunităţile pe care le conduc aleşii locali ar observa imediat că situaţia cu finanţarea e mai rea şi ar şti cine-i vinovatul. Ar şti şi ce-ar avea de făcut la viitoarele alegeri…

„Plimbăreţii” ar trebui să ştie ce spunea Nicolae Iorga:

„Să fii mândru că stai sus numai atunci când nu ţi-e ruşine să-ţi aduci aminte cine te-a adus acolo.”

Altfel, cei în cauză s-au străduit degeaba…N-au lăsat nicio urmă în conştiinţa comunităţii care i-a ales!...